

og deres Betaling. Den Bemærkning, jeg fremsatte, gif ud paa, om man fornuftigviis kunde forklare sig den Bestemmelse, som findes i den svenske Lovgivning, paa anden Maade, end at Regjeringen havde til Hensigt at forskaffe sin Consul en Indtagt. Men, at Consulen virkelig oppebærer denne Indtagt, naar den er ham tillagt af hans Regjering, finder jeg naturligtviis aldeles i sin Orden. Men Uoverensstemmelsen mellem den svenske og den danske Quarantainelovgivning og de Anskuelser, som endnu ere herskende hos den svenske Regjering, anførte jeg netop til yderligere Godtgjørelse for, at en Overenskomst ikke lader sig tilbetæbringe. Jeg troer, at, som Sagen staaer, vil det ikke kunne opnaaes at komme til en Overenskomst med Sverrig, hvad en rigtig Anskuelse om Quarantainevesenet angaaer.

Den ærede Minister har anerkjendt, at det af Sundhedscollegiet Udtrede med Hensyn til Foranstaltninger i Henseende til Sundhedstilstanden ikke staaer i nogen Causalforbinding med nærværende Sag, men, at man der ved borttog det Sikkerhedsmiddel, som Collegiet havde antaget skulde tjene til Betyrsgelse for Sundheden her i Landet. Nu forekommer det mig klart, at Sundhedscollegiet udtryffeligt har udhævet, at der ingen Forbindelse er mellem Sundhedsforanstaltninger og Quarantaineforanstaltninger. Sundhedscollegiet siger i sin sidste Skrivelse, at, „idet det udtaler sin Anskuelse, maa det dog tillige udtryffeligt og med al Bøgt gjentage sit tidligere Andragende, at Regjeringen uophødeligt og med behørig Kraft gjennemfører en Forbedring i de sundhedspolitielige Foranstaltninger over hele Landet.“ Men det forekommer mig virkelig, at Sundhedscollegiet her kun har brugt den samme Fremgangsmaade, som en vis berømt romersk Senator brugte. Han sluttede hver Gang sit Botum dermed, at han var af den eller den Mening; men forøvrigt var han af den Mening, at Chartago burde ødelægges. Nu vil dog vel Ingen sige, at deri skulde findes nogen yderligere Grund til det Botum, han afgav i en anden Sag. Men nu forekommer det mig, at Sundhedscollegiet med Jøie har benyttet netop den samme Fremgangsmaade. Det siger i enhver Sag, hvori dets Betænkning

indhentes: Ja, vi maae dog bringe i Erindring, at vi have gjort opmærksom paa, at der bør træffes Sikkerhedsforanstaltninger med Hensyn til den offentlige Sundhedspleie.

Naar det af den 4de Landssthingsmand for 1ste Kreds (Blekingberg) er yttret, at der var svævende Underhandlinger, og at man derfor ikke burde gaae ind paa denne Sag, førend disse vare endte, saa skal jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa de Udtryk, der findes i Udenrigsministerens Skrivelse af 14de December 1851; det er det Svar, som Udenrigsministeren har givet i Aledning af den Forespørgsel, som fandt Sted fra Udvalget til Finansministeren. Deri siges det nemlig udtryffeligt: „Paa den ene Side synes Motiverne for den foreslaaede Lov saa vel begrundede, at jeg ikke sjonner, at dens Emanation vil kunne paadrage den kongelige Regjering noget Ansvar.“ Jeg veed virkelig ikke, hvorledes en Minister for det Udenlandste skal kunne udtale sig med mere Bestemthed. Dernæst hedder det fremdeles i Skrivelsen: „at Udkastet, naar det i sin nærværende Form bliver Lov, ikke er til Hinder for, at den danske Regjering ad administrativt Vel træffer saadanne Forholdsregler, som kunne beskytte den østersøiske Handel under en, mod Formodning, udbrydende Choleraepidemie i Helsingør.“ Det er altsaa her udtalt, at den danske Regjering vil sættes istand til at træffe de Foranstaltninger, der ere nødvendige med Hensyn til en Choleraepidemies mulige Udbrud. Det forekommer mig, at det atter derved er tilstræffelig udhævet, at Udenrigsministeren mener, at der ikke med Hensyn til denne Lovs Emanation kan paaføres nogen Banffelighed med Hensyn til de udenlandste Underhandlinger, og naar man hertil erindrer, at der er en tidligere Skrivelse fra Udenrigsministeren, hvori han har gjort opmærksom paa, at der kunde opstaae Banffeligheder med Hensyn til de udenlandste Magter, og at der derefter blev vedtaget et Lovforslag i Folkethinget, hvori der var foreslaaet Forandringer, der indeholdt andre Bestemmelser end dem, som Udenrigsministeren havde havt for Die, da han skrev sit første Brev; naar saa derefter Landssthingets Udvalg har indhentet yderligere Betænkning